

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 8. mal. serp, 1881.

List 27.

V dan

blagovestnikov ss. Cirila in Metoda.

Raduj se dans, slovanski svet,
Prepevaj Bogu slavo;
Molitev sveto, serca cvét,
Pošiljaj na višavo!

Cirilov in Metodov god
Obhajaj preslovesno;
Prejél od nju, slovanski rod,
Si vere luč nebesno.

Očakom našim sta bila
Zvezdici svitlo-jasne,
Odperla pot jim do nebá,
V višave večno krasne.

Gorela v sercih nju ljubáv
Do Jezusa ognjena,
Po zmagi vsih zavist, težáv
Otéla sta Slovena.

Zavetje bil je njima Rim,
Tolažba v vsi britkosti,
Dosegla združena sta z njim
Nebeško čast v svetosti.

O svet' Ciril in svet' Metod,
Zdaj tam za nas prosita;
V katoljško Cerkev Slave rod —
Nazaj ga pripeljita!

Radoslav.

Sv. Janez Kerstnik in sveto leto.

Kaj, meniš, bo iz tega otroka?
(Luk. 1, 66.)

Ljudje ob času rojstva Janeza Kerstnika so med seboj prašali: „Kaj, meniš, bo iz tega otroka?“ Nam je zdaj že dobro znano, kaj je bilo iz tega otroka. Bil je častitljiv mož, prerok, pušavnik, ki je živel v samoti, ki je pušavo obdeloval, da je postajala rodovitna zemlja,

še bolj pa je obdeloval človeške puste serca, da so rodile svete čednosti ter so ljudje prihajali taki, kakoršni imajo res po volji večnega Stvarnika biti, kakoršnim je bilo ljudém posebej še o tistem času biti, ko se je to godilo, namreč ob času, ko je ravno imel Zveličar med svet stopiti, in še več: ko je bil Zveličar že med ljudmi.

Tudi mi, katoliški verniki, se nahajamo ravno zdaj v posebnem času, namreč v času svetega leta, in tudi jaz bi danes rad nekaj prašal, namreč to: „Kaj, menite, bo iz nas ob koncu sv. leta, po preteklem sv. letu?“ Ali se bo spremenila tudi pušava našega serca v rodovitno zemljo in rodila Bogu prijeten sad, ali ne? Kako bi se to dopolnilo, kako naj bi pušava našega serca v sv. letu postala rodovitna zemlja z lepo dišečim sadom, to naj naslednje verstice nekoliko pojasnijo — po navodu in izgledih iz življenja in djanja sv. Janeza Kerstnika in iz tega, kar se je godilo kdaj in kar se godi zdaj v njegovi domačiji.

Djanje sv. Janeza Kerstnika se je obračalo posebno na dve reči, namreč: kaj je treba izkoreniniti iz serca, in kaj zasaditi v serce, da bo vsak človek tak, kakoršen ima biti, in to se dobro zлага s tim, kar ima vsak vernik v sv. letu storiti.

Sv. Janez Kerstnik je klical poslušavcem v pušavi: „Delajte pokoro, zakaj božje kraljestvo se je približalo.“ Tako kličejo tudi sv. Oče papež Leon XIII k pokori v oznanilu sv. leta. Pravo pokoro delati se pravi, k Bogu se verniti, od kterega smo se z grehom odvernili, svoje grehe studiti, obžalovati, se jih čisto spovedati in za nje zadostovati. Pokora je potrebna k zveličanju, zakaj greh se ne more odpustiti, ako Bog grešnika ne sprejme v svojo prijaznost; to pa ni mogoče, ako grešnik greha ne obžaluje in ne zapusti, drugač bi bil Božji prijatelj in sovražnik ob enem, kar pa ni mogoče. Zato Bog tudi pokoro naravnost tirja, ker pravi grešnikom: „Ako ne bote pokore delali, bote vsi pogubljeni“ (Luk. 23, 5).

K sv. Janezu v pušavo so hodili razni ljudje. Hodili so skesani izmed jeruzalemskih prebivavcev in judje iz vse dežele, ktere je prerok podučil, oni so se mu v ponižnosti obtoževali svojih grehov, bila je nekaka spoved ali predpodoba spovedi, in sv. Janez jih je v reki Jordanu kerševal v znamenje, da zavoljo božjega Odrešenika so tudi znotraj v sercu očišeni, da so jim grehi odpušeni. Hodili so pa k sv. Janezu tudi hinavci in

nejeverci, farizeji in saduceji, katerim ni bilo do poboljšanja; tacih sv. Janez ni kerševal, temuč imenoval jih gadjo rodovino in žugal jim je, da jih bo zadela šiba Božja. „Sekira je drevesu na korenino nastavljena; vsako drevo, ki ne obrodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj verženo.“ Ravno ta nauk velja za sv. leto. Kteri namreč so skesani in se hočejo poboljšati, takim bo Bog odpustil in dosegli bodo vse milosti sv. leta; kteri pa pridejo le s hinavšino, s terdovratnim, nepoboljšljivim srcem, taki so podobni farizejem in saducejem in spovednik jih s svojo odvezo ne more umiti in očistiti. Še naj hušje je za tiste, ki jih blizo ni, ki se za svoje poboljšanje in za vse milosti sv. leta nič ne zmenijo.

Sv. Janez se je prizadeval na prvo greh izkoreniniti iz človeških src; klical je: „Nikogar ne tepite; nikomur ne delajte krivice.“ Hotel je namreč s takimi nauki izkoreniniti iz človeških src neusmiljenost, poboje, pretepe, sovraštva in enake smertne pregrehe. Iskal je sv. Janez izkoreniniti vse krivice, tatvino, poškodovanja bližnjega sploh, goljufije itd., ker naravnost je klical: „nikogar ne goljufajte; nič več ne tirajte, kakor kar vam je postavljeno!“ Polno pravico je zahteval v telesnih in dušnih rečeh, kakor je tudi on sam s svojimi starši živel „po vsih zapovedih — brez graje“. Gotovo vsak sam v svojem srcu čuti, kaj je oziroma na te nauke tudi njemu storiti, da bo vredno opravil sv. leto in njegov sad dosegel.

Sv. Janez je iskal izkoreniniti pohujševanje, prešestvo in vsaktero nečistost, kar vidimo iz njegovega obnašanja do Heroda, kteremu je naravnost njegovo pregreho očital in ga je ostro svaril, če tudi je zato glavo zgubil, svoje življenje dal. — Izprašujmo tudi v tem svojo vest in poboljšajmo se zares, da ne zgrešimo sadu svetega leta, kajti „nečistega nič ne pojde v kraljestvo Božje“.

Kako je sv. Janez K. sadil in učil saditi v serce čednosti, to je še bolj viditi iz njegovega življenja, iz zglediv, iz dianj, kakor pa iz njegovih besed. „Bil je močen v duhu“. Že ko otrok in v mladosti je dobro znal zatajevati samega sebe, živel je ojštro, odmasknen od nevarnega posvetnega šuma. V njegovo serce ni imelo poti nobeno hudo nagnjenje; temu, kar je nevarno, kar je prepovedano, sv. Janez ni nič privošil, nič odjenjal. Ko mladenček je bil v neki pušavi, dobro uro od svoje vasi in od hiše svojih staršev, — pozneje pa je živel v veliki pušavi ob Jordanu. V obeh krajih je z nepopisljivo zvestobo Bogu služil.

Kakor je sv. Janez K. sam bil „močen v duhu“, tako je učil svoje poslušavce. Iskal jih je posebno vterditi v veri, v upanji, v ljubezni do Jezusa Kr. Odrešenika. O njem piše sv. Janez evangelist vzvišene besede: „Bil je človek od Boga poslan, kteremu je bilo ime Janez. Ta je prišel, da je pričal Luči“, to je, pričal Jezusu, „da bi vsi verovali po njem“. (Jan. 1, 6. 7.) Že iz tega, kar so ss. evangelisti zapustili, je očitno, kako zvesto je sv. Janez Kerstnik spolnoval to svojo nalogo. On sam je pričal: „Ta je, od kterega sem pravil: Kteri za menoj pride, je bil pred menoj... od njegove polnosti smo vsi prejeli, tudi gnado za gnado. Zakaj postava je dana po Mojzesu, gnada in reanica (polna vera z vsimi pomočki) je prišla po Jezusu Kristusu.“ (Jan. 1, 15–17.) „Jaz ga nisem poznal, pa kteri me je poslal kerševati v vodi, on mi je rekel: Na kterega boš vidil Duha priti in na njem ostati, tisti je, kteri keršuje v svetem Duhu. In jaz sem vidil in pričam, da je ta Sin Božji.“ (Jan. 1, 33. 34.) Bolj očitno bi sv. Janez Kerstnik skor ne bil mogel pričati, da je Jezus Sin Božji, pravi Bog in Odrešenik sveta; zato se tudi ni čuditi, kakor sv. Janez evang. dalje piše, da so učenci naslednjič k Jezusu pristopali.

Ko so bili poslušavci sv. Janeza K. s takim pričevanjem močno vterjeni v veri v Jezusa Kr., jih je potlej toliko ložej vterjeval tudi v družih čednostih, v sladkem zaupanji do odpušanja grehov, rekoč: „lejte Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlje!“ — v usmiljenji do terpečega bližnjega: „Kdor ima dvojno obleko, naj dá eno tistemu, ki nobene nima“; — v ponižnosti s svojim izgledom: „Jaz nisem Kristus, — keršujem le z vodo, On (Jezus) vas bo kerstil s sv. Duhom; — jaz nisem vreden, da bi Njemu (Jezusu) jermene od njegovih čevljev odvezoval.“ Branil se je Jezusa kerstiti, rekoč: „jaz potrebujem od Tebe keršen biti“. — Lejte, to se je res reklo naj lepši cvetice saditi v serca poslušavcev; zato ni čudo, da se je tam v samoti, tam v pušavi ob Jordanu zbiralo toliko ljudi k sv. Janezu Kerstniku. Tako naj se zbirajo tudi sedanji vérniki v cerkvah k pridigam in naukom, pri procesijah in sploh pri molitvah za sv. leto, ter naj si po izrovanem ternji grehov sadijo čednosti v svoje serca.

Izročila in razodenja naznanujejo, da sv. Janez K. v pušavi je tudi kmetijske in ročne dela opravljal, ne le samo molil in pridigal ob Jordanu. Bila je takrat judovska zemlja vse drugač rodovitna, kakor pa pozneje, ko je bilo valed judovskega odpada od Odrešenika vse razdjano in kakor je še dandanašnji, ko leni turki in arabci imajo zemljo v oblasti. Kakor tedaj je sv. Janez Kerstnik po zunanjem zemljo olepševal in rodovitno delal, tako je obdeloval znotraj človeške serca; zunanja lepota zemlje je nekaka podoba, kako mora serce znotraj lepo in z dobrimi deli, s čednostmi rodovitno biti. To naj nam še bolj pojasni ravno današnji stan domačije sv. Janeza K.

Okoli vasi sv. Janeza v jeruzalemskih gorah, kakor se imenuje kraj, kjer sta nekdaž živela Caharija in Elizabeta, je dandanašnji skor pustota, k večemu če rastejo nektere oljke in trava. Živi pa mož v Jeruzalemu, ki bi se smel imenovati skoraj drugi Janez Kerstnik in ta je častitljivi gospod Alfons Ratisbon, čegar ime in življenje je že mnogim znano. Bil je namreč v mladosti judovske vere in velik sovražnik katoliške vere, kakor svoje dni Savel, pozneje imenovan Pavel; zakaj vsled prikazni Matere Božje v Rimu se je bil spreobrnil in zdaj tako zveličavno dela po Sveti deželi, kakor nekdaž sv. Pavel ali tudi kakor sv. Janez Kerstnik. Ravno pri sv. Janezu v jeruzalemskih gorah je od Turkov kupil kos puste zemlje pred nekimi leti. Kupil je pa zemljo, da je vstanovil napravo za redovnice „Sijonske hčere“, kteri red je Ratisbon sam vstanovil, in ima že več kloštrov, da katoliške device vsak dan po trikrat molijo za spreobrnjenje judov in sprejemajo kakoršne koli zapušene, turške, judovske otroke ter jih lepo izrejšajo. Lejte tedaj, ta kos zemlje je med vasjo sv. Ivana Kerstnika, svetišem Marijnega obiskovanja pri Elizabeti in med Terebinško dolino, kjer je bil svoje dni David poderl ošabnega Golijata.

Ta kraj je bil pust; prišla sta pa na Ratisbonovo priporočilo dva čversta vertnarja in kmetovalca iz Evrope, Ratisbon jima je dal v pomoč trumo sirotkov, mladih in močnih dečkov za delavce in pomočnike, in pomislite: ves tisti kraj se je v kratkem spremenil kakor v paradiz. Zraven oljk rastejo zdaj palme, mandeljni, smokve, pomoranče, citrone, kostanji, hruške, jabelka, slive, breskve, češnje, orehi itd. Okrog hiše so lepe gredice, po kterih naj lepši cvetice rastejo in prijeten duh razširjajo, raste pa tudi raznotero sočivje, zelenje in vsaki mnogi sadovi, kar je za kuhinjo in kubo potrebno. Dalje ob homcu so vstale naj lepši poljša z ječmenom, koruzo, pšenico, podzemljicami, lečo... , tudi so viditi pavolnate sadice, murve za svilo, iz ktere se pripravljajo mašne oblačila, in zasajene so tudi terte ondod,

koder je pred kaj leti le osat rastel, ter pridelujejo do-
brega vina za sv. mašo in pravijo, da siloviti grozdi v
spomin kličejo sloveče grozde Kalebove ter so tudi z
vinom za sv. mašo dobro oskerbovani.

Zdaj tedaj še le pridemo do pravega, kar sem hotel
povedati. Vidite, kaj vse se iz pušave dá narediti, ako
prave roke in brihtna glava zraven pridejo! Ko bi bil
kdo v začetku prašal: „Kaj, meniš, bo iz te puste zemlje,
ki jo je Ratisbon od Turkov kupil?“ noben človek bi
si ne bil derznil v malo letih tolike spremembe prič-
kovati. Naj pristavim še, da l. 1866, ko sem bil jaz
tam, je bilo 8 redovnic in 40 otrok v napravi, veči del
sirot z Libana, katerim so bili divji Druzi starše poklali.
Vidl sem, da vsaka pod zemljiša se je v prid obračala
in že takrat je bilo prav lepo, če tudi še le začetek.

Iz vsega tega pa sklepajte, kaj zamore sv. leto
tudi iz puste zemlje človeškega serca narediti. Marsi-
kterto serce je tako pusta duhovna zemlja, da ga ne
dobiš skoro pridnega sadú, če bi tudi vse serce z lučjo
pregledal in z orodjem premétel, — namesto tega pa
je vse polno ternja, osata, pajčevine, t. j., vse napolnjeno
in prepleteno z grehom vsake verste! Ali ni taki človek
čez vse nesrečen in ali ni naj večí dobrotá, da to pusto
in nerodovitno zemljo zamore v naj lepši polja in naj
rodovitniši njive spremeniti? Tedaj na delo! In pa berzo,
da dobra volja zopet ne zgine. Častiti P. Alfons Ra-
tisbon nas uči, kako je treba početi, da se ta sveti na-
men doseže.

Tako tedaj, kakor je P. Alf. Ratisbon zlepševal
svojo kupljeno zemljo; mora vsak spokornik v sv. letu
lepšati zemljo svojega serca, katero je z dobro spovedjo
zopet odkupil in je postala njegova lastina. Iz tega
zemljiša svojega serca moraš najprej pregnati turke, t. j.
vse svoje grehe, izpuliti moraš iz njega ternje in osat,
t. j. hude nagnjenja in nasledke sovraštva. Zasaditi
moraš vanj plemenito drevje, kakor palmo = zmago-
vanje čez greh; — pomoranče, citrone, o'jke = vero,
upanje, ljubezen; — hruške, jabelka in drugo blágo
drevje = razne dobre dela; — tudi cvetlice, kakor
lilije, vijolice itd., t. j. čistost, ponižnost; pa belo pa-
volo, t. j. tkati zopet belo oblačilo sv. kersta, ki si ga
zapravil. Spomlad se mora pričeti v tvojem sercu, da
bodo cvetle češnje, jabelka, hruške in razno sadje, t. j.
čednosti. Vsaditi moraš zeliše grenko miro, ki je spoved
in pokorjenje; sejati pšenico in zasaditi vinsko tertó, ki
pomeni sv. Rešnje Telo, katero bolj pogosto prejemaj, da
ložej stanoviten ostaneš. Le pogledjte, kadar pride dober
gospodar k hiši, kako hitro se to po vsi hiši pozná —
odzunaj in odznotraj; tako tudi kadar se greh verže iz
serca in se čednost vanj vséli za stanovitno.

Ker sem omenil, da je treba turka iz svojega serca
vreči, naj omenim pa nekaj o turku samem, kar se podá
v naše premišljevanje. Turk, od kterega je bil Ratisbon
v začetku posestvo v najem vzel in ga je potlej hotel
od njega kupiti, — ta Turk je bil ostuden skopuh in
lakomnik. Ko je čutil, da bi radi od njega hišo kupili,
je postavil silo visoko ceno, pozneje pa še večí, in po-
slednjič pa tako veliko, da celó ni bilo mogoče plače skup
spraviti, in bi bila grozna odertija za uboge Sestre, ki
živé le od milošnje. Ker mu katoličani niso mogli toliko
dati, je skopuh hišo in posestvo prodal Rusom in iskal
je zabraniti, da bi Sestre ne dobile družega cenejega
posestva. Rusi pa mu niso dali ne polovice tega, kolikor
je v začetku zahteval. In ko je vendar to dobil, se mu
je godilo, kakor bogatinu v evangeliju, ki si je dal večí
skednje narediti in je rekel: „Zdaj pa le vživaj in se
veseli, moja duša!“ Zakaj še tisto noč, ko je bil denar
dobil, so vlomili tolovaji v njegovo hišo, so mu ugra-
bili ves denar, njega pa so na njegovi postelji zadavili.
Tako je Bog udaril katoličanom sovražnega turka. Sestre

so pa kupile veliko lepše posestvo, so dobile še več
vertov in so napravile naj lepši ubožnico na prijaznem
homcu, nekoliko malo proč od Terebiške doline in Ma-
rijinega obiskovanja.

Ni zadosti, da si spokornik serce očisti in iz njega
greh spravi, pa čednosti zasaja; on mora tudi prešnje
hudo poravnati, krivice popraviti, tuje blago poverniti,
pohujšanje popravljati, ali če bi sam več ne mogel svoj-
cem naročiti, na naj storé, kar sam več ne more.

Na Tirolskega je pred nekaj časom umerl mož
Jakob Matritzer, ki je bil v vsem dober, pošren, ker-
šansko katolišk: le ena sama reč ga je pekla na smertni
postelji. Bil je mož vdovec z eno samo hčerjo Notburgo,
kteri je par dni pred smertjo svojo dušno težo razodel.
Bilo pa je to le: Nekdaj še v boljših letih je na poti
naletel na moža, tujca, ki ga je bila nagla smert zadela.
Skušnjava ga začne motiti, češ: ta mora gotovo imeti
veliko denara seboj, kterega bi bil tako po poti zapra-
vil, ti zamoreš zdaj k denaru priti in si kaj pomagati.
Brani se nekaj časa in odbija skušnjavo, posledujč pa
seže merliču v žep in vzame k sebi listnico, v kateri je
bilo veliko bankovcev, ogleda se, če ga kdo ne vidi, in
urno beži od ondod. Pravil je hčeri, da se je spovedoval
tega greha in tudi bil opominjan, naj denar povrača,
pa ni imel s čim ker tisti ukradeni denar mu ni pri-
nesel nič koristi. K temu je pristavil, kako ga je groza,
ker mu je zdaj pred večnega Sodnika stopiti: „tebe
pa tudi ne morem v revšino pahnuti“... je rekel; „po-
vedati ti morem, da mi je prav žal in bridko! Tolikrat
se kesam, kolikor imam lás na glavi!“ Bogoljubno de-
klico je to tako globoko v serce zaboletó, da je malo
po očetovi smerti svojo hisico prodala in denar obernila
za dušni mir svojega ranjega očeta. Tisti merlič nam-
reč, kteremu je bil ranjki oče denar uzel, je bil doma
z Dunaja, njen oče je bil iz časnikov to zvedil in tisti
list še ohranil z namenom najberž, da bo kterikrat skri-
vaj povračeval tisti družini, ki je bila med tem precej
obožala. Sedem sto gold. je bila dobra hči dobila za
svoje posestvo in jih je skrivaj po zanesljivi roki po-
slala lastnikom na Dunaj, pa še je manjkalo 200 gl.,
in zato je hotla nadalje še služiti iti, da poverne vse do
zadnjega vinarja. Konca te dogodbe še nisem bral (ker
pride v nadaljevanji), pa dosti je tega, da se vidi, kako
vestni ljudje išejo krivice popravljati, pa kako dobri
otroci skerbé za mir svojih staršev tudi še po smerti.

Ne le časna in telesna krivica mora poravnana
biti, kolikor je mogoče, ampak tudi druge duhovne kri-
vice se morajo poravnati. Kdor je bil tako nesrečen,
da je dal ali dajal pohujšanje z očitim grehom, z ne-
čistostjo, s prešestvom, z življenjem v divjem zakonu,
s hudobnim maščevanjem, z zanikarnim zapravljanjem
in pijančevanjem, z opušanjem božje službe, velikonočne
spovedi, s prodajanjem blaga ob nedeljah, s hlapčevskim
delom ali sicer s skrunjenjem dné Gospodovega, mora
s toliko ostrejši pokoro to popravljati in tudi po zunanje
kazati, da je postal vse drugačen človek. Sv. Marjeta
Kortonska se je 40 lét naj ojtrestje pokorila za pohuj-
šanje, ki ga je bila dala v mladih letih, živela je le ob
kruhu in vodi, njena postelja je bila hladna zemlja,
podzglavje merzel kamen, vsak dan se je šibala in vedno
objokovala svoje grehe, naj večí del noči doprinašala
v premišljevanji Kristusovega terpljenja. — Egipčanska
spokornica Tajda je očitno na trgu sežgala vse darila,
ki jih je dobivala od poželjvih ljudi, nečistnikov in
svojih znancev in povedala je v pričo vsega ljudstva,
da hoče odsihmal pokoro delati, in bila je res stanovitna
do konca svojega življenja.

Po taki poti naj si prizadeva lepšati svoje serce,
popravljati storjeno hudo sleherni, kdor je grehu služil
in ljudi pohujševal. Zakaj sekira je drevesu nastavljena

na korenino; vsako drevo, katero ne rodi dobrega sadu (pokore), bo posekano in v ogenj verženo. Bog in veliki sv. Janez Kerstnik nam pomagajta k pokoril!

Pastirski list Českých škofov v slavo ss. Cirila in Metoda.

V hvalni pesmi, katero naša sv. Cerkev poje o ss. aposteljnih (*Exultet orbis gaudiis*), se nebo in zemlja kličeta, da naj se radujeta v svetem veselju in naj s skupnimi glasi slavita in poveljučujeta svete poslance Božje, kateri so drugod narodom evangelij oznanjali. — Podoben oglas so nedavno sv. Oče Leon naznanili vesoljnemu keršanskemu svetu, in spodbudili so vse škofove in duhovne, da naj bodo praznik naših vérovéstov ss. Cirila in Metoda skupaj z nami slavili kakor splošni cerkveni praznik vsega keršanstva. Dozdaj namreč je bilo to obhajanje obmejeno samo na našo domovino in na bližnjo Moravijo, *) od zdaj pa, in to na prvo 6. malserpana, se odpró usta vsih škofov in duhovnov vesoljnega sveta v njuno hvalo, in na vsih oltarjih se bode njima na čast darovala daritev novega zakona.

I.

Ako bode tedaj tako vesoljni keršanski svet z nami se veselil, z nami gorko hvalo pošiljal v nebesa, je zares pred vsim naša naloga, da se spominjajmo imenitnih milost, za katere imamo zahvalo naznanovati tema oznanejavcema sv. vere. O preljubljeni v Gospodu! Znano Vam je, da vsaktere dobrote časnega in večnega življenja izvirajo edino iz pravega spoznanja Božjega. Tega nas zagotavlja naš Bog in Učenik: „To je večno življenje, da spoznajo Tebe, edinega pravega Boga, in kterega si poslal, Jezusa Kristusa.“ (Jan. 17, 3.) Brez tega spoznanja ne more luč posijati v žalostno temo človeškega duha in serca; „to je prava luč, ktera razsvetljuje vsacega človeka“ (Jan. 1, 9). Brez tega spoznanja ni zaslužnega življenja, zakaj „le kdor stori voljo Očeta, ki je v nebesih, pride v nebeško kraljestvo“ (Mat. 7, 21). Brez tega spoznanja ni pravega pokoja na zemlji; ker tako kliče naš Gospod: „Mir vam zapustim, svoj mir vam dám“ (Jan. 14, 27). Zarés, iz tega Vam je jasno, kako silno je milovanja vreden posamezen človek, pa kako nezmérno večega milovanja je vreden celi narod, kateri v svoji zaslepljenosti in malomarnosti lažnjive malike moli, kateri ne vé namena svojega življenja, kateri je brez vse vednosti in upanja večnega življenja. Ob enem pa tudi zapopadete, kako neprecenljiva sreča je, kadar se predobrotljivi Bog tacega naroda usmili in stopinje svojih izvoljenih poslancev k njemu oberne.

Tako se je dogodilo l. 863. On, „kteri serca človeške ravná kakor vodne potoke“, je takrat iz tihih celic poklical bogoljubna mniha carigraska, Cirila in Metoda, in peljal ju je najprvo k poganskim Bulgarom v daljne podonavske kraje, da naj onodod oznanujeta evangelij Jezusa Kristusa. Od onodod ju pripelje roka Gospodova do Morave, z nami združene, da naj tudi tam vladata in narod pripravita v kraljestvo resnice in milosti nebeške. Tu pa se je tudi zgodilo, da češki knez Bořivoj in mnogi glavarji česke zemlje so prejeli sv. kerat in so bili prestavljeni v občinstvo sv. katoliške Cerkve. To je bila v zgodovini naše dežele naj imenitniša prememba. Vstala je neprevidoma luč v temoti in v smertni senci. Naši očetje so se vzdignili z zemeljskega prahu in spoznali pravo ceno in pravi namen tega

minljivega sveta. Naučili so se povzdigovati oči proti nebesam in v unih nadzemeljskih višavah iskati si poslednjega cilja in prave svoje domačije. Razdjali so darilnike lažnjivih malikov in na njih podertinah so vstajali hrami pravega trojedinega Boga. Poganska neblagost se je umaknila z naših posestev in naših logov. Nova keršanska vera je naučila naše očete nasledovati stopinje Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov, naučila jih je krotiti svoje strasti, zatajevati se, bližnjega in celó neprijatle ljubiti in vse za Boga storiti in terpeti. Keršanska vera je slabo človeško moč oborožila z nebeškimi milostmi, da naj bi na tem svetu premagoval vse skušnjave, vse nevarnosti in ne odjenjal, dokler si ne zagotovi dušnega blagra in ne pridobi nebeške krone. In zdaj vidite tu versto slavnih svetih, kateri so o tistem času izhajali iz našega naroda: sv. Ljudmilo, sv. Vaclava, sv. Vojtêha, sv. Prokopa, sv. Janeza, sv. Janeza Nepomuka, blaženo Nežo, in za njimi tiste nepregledljive množice, tiste tisučere in tisučere preslavljenice, kateri zdaj z nebeških višav gledajo na svoje mlajše in jim v dušo kličejo: „O vi naši otroci in naši mlajši, ljubite nad vse svojo vero, ona je nas zveličala, ona bo enako moč razodela tudi nad vami.“

II.

Spomin na naša verska aposteljna pa nam še drugi nauk na serce poklada. Življenje teh svetnikov nam pripoveduje, kako sta zraven oznanovanja svete vere brez prenehanja tudi za to skerbela, da spreobrnjene narode spravita v naj tesnejši zvezo z naslednikom sv. Petra v Rimu, in tako njim zagotovita imenitni zaklad cerkvene zloge in zedinjenja. V ta namen sta po vsih potih, dokler jima ni bilo moč priti do glavnega mesta keršanstva, seboj nosila svetinje (truplo) svetega papeža Klemenca, učenca in nastopnika sv. Petra, in sta temu svetniku mnoge svetišča posvečevala. Poslednjič sta sveti ta zaklad s poročilom svoje delavnosti ob enem položila k nogam sv. Očeta v Rimu. Konečno je njiju eden, sv. Ciril, ondi položil svojo trudno glavo k večnemu pokoju.

O Vi mlajši spreobrnjenih narodov, občudujte tu cerkveno vérnost svojih prvih oznanovavcev sv. vere! Cerkev Jezusa Kristusa je zidana na Petra, na skalo, — in kjer je Peter, tam edino je prava cerkev, tam edino se nebeška luč vére v neskaljeni svitlobi žari, tam edino teče sedméri studenec nebeških milost v polnem tóku, tam edino se v bojih in nevarnostih kaže zanesljiva serčnost, tam edino veljá obljuba od smerti vstalega Zveličarja: „Jaz sem z Vami vse dni do konca sveta“ (Mat. 28, 20).

Hočete li brati v zgodovini, kaj pomeni odterganje od svetega stola sv. Petra? Predno sta naša sveta verovestnika Ciril in Metod dospela do Morave, sta pripeljala narode daljnih podonavskih krajev k veri Kristusovi. Berž pa ko sta jih zapustila, je v Carigradu zrojilo tako imenovano razkolništvo ali odpad od Rimskega stola, in je vse ondotne keršanske pokolenstva v svoje zvižaje zdergnilo. Šiba pa je bila urno za petami. Odločeni od središa edinosti cerkvene ti rodovi tudi med seboj niso več mogli ohraniti zveze edinosti in ljubezni, in niso več bili zmožni odbijati velikih skupnih nevarnosti, katere so jim takrat grozile od strani divjih azijskih narodov. Nezedinjeni s središem vere, nezedinjeni med seboj, so poslednjič vsi skupaj ostali žertva Turkov, in ostali so cele stoletja v tej sužnjosti.

Temu nasproti pa je naša domovina od tistega časa, kar sta ss. Ciril in Metod pervence našega naroda spreobrnila, v celoti vedno bila v zedinjenju s središem edinosti cerkvene. Le nekoliko malo listov naše zgodovine pripoveduje o žalostni zmoti posameznih, ali ti listi

*) Imeli smo po cerkveni pratiki pač tudi ta praznik Jugosloveni. Vr.

so pisani s kervjo. Le Bog sam vé, kake prošnje sta takrat sveta apostelja Ciril in Metod pokladala pred njegov nebeški tron, naj bi ne dopustil skaziti se delu, k čigar doveršenju sta svoje dni bila poslana; v resnici, uslišal je Bog njuno prošnjo, in spét je našo zemljo in naš narod pripeljal k edinosti svete Cerkve. Danes pa kličeta ta svetnika z višav nebeških: „O Vi sinovi in mlajši očetov od naji spreobrnjenih, hvalite Boga iz naj globokejše globočine svojega serca, da ste vsi otroci ene matere — svete Cerkve, — otroci enega duhovnega očeta, namestnika Jezusa Kristusa na zemlji. Véno in nepremakljivo se deržite vselej edinosti sv. Cerkve!“

III.

Nedavno je turškemu gospostvu v daljnih podonavskih krajih konec storjen. Tako dolgo tlačene in sramotene ljudstva zopet prosteje glavo dvigajo. Ali kaj se zdaj tam vidi? Opustošena zemlja, spačena npravnost, in — kar je najbolj žalostno — velika večina ljudstva v neblagem razkolstvu in pod strašnim tlačenjem svojih predobiteljev, katerim se je keršanska vera čisto pozgubila, in časté Mohameda kot svojega preroka. Preljubljeni! Življenje v naravi je podoba življenja duhovnega. Kadar zajde solnce in z njim tudi njegova luč, nasleduje noč s svojo temoto in svojimi groznostmi: in kadar se zemlja od poživljajoče solnčne toplote odvraca, nastaja zima s svojo žalostno pustoto, s svojo ledeno odevnostjo, s svojimi mraznimi vetrovi. Tako je tudi v človeškem življenju. Kadar kine solnce vere in luč resničnega spoznanja pravega Boga zginé, pride duhovna noč in temota, zmota in nevéra, in z njimi pogin vsaktere ljudske olike, ktera, ko je brez Boga, je tudi brez stalne gotove podlage. Kadar pa ogenj keršanske ljubezni človeških serc ne ogreva več, se zima vseljuje v tiste serca, namesto nje gospoduje v njih ledena samopridnost, razsajajo v njih divji vetrovi strasti, in ti se silovito razlija po vsih človeških razmérah in svoj pot vse razdirajo, kar je bila ustanovila keršanska misel in keršanska nrava. Zato se je mala Azija, zibelka keršanstva, in severna Afrika, šola svetih mnihov in pušavnikov, od tiste dobe pogreznila v razuzdanost in divjačnost, odkar je keršanska resnica móгла umakniti se mohamedanskim zblodam, in odkar se je namesto križa na tempeljnih prikazal polomesec. To je tudi prežalostna osoda tistih zemelj, od koder sta svoje dni sveta brata Ciril in Metod k nam prišla. Povsod tam je polomesec namesto križa, povsod vraža in nevednost, povsod vlada spačenost in divji boj. Po nekoliko so po uni zemlji, koder sta svoje dni delala naša verovestnika, vendar tudi dandanes kristjanje, čeravno v majhnem številu, in bolj premišljeni izmed njih zdaj zopet s kopernenjem proti Rimu gledajo, in iz Rima, od Očeta keršanstva, pričakujejo pomoči in rešenja. Kje tudi drugje bi jim bilo iskati pomoči in rešenja v viharju in potopljevanju, če ne v čolou Petrovem, od koder vetrovom in morju sam Bog in Zveličar zapoveduje?!

IV.

„V Kristusu Jezusu po evangeliju sem vas rodil.“ Tako je pisal nekda sv. Pavel vérnemu po njem spreobrnjenemu ljudstvu v Korintu (1. Kor. 4, 15). Vse tiste, ktere je z oznanovanjem pridobil Gospodu, je v svojem očetovskem sereu nosil kakor svoje duhovne otroke, in po tej poti so postali vsi med seboj bratje in sestre. Preljubi! Ali niste bili z onimi nesrečnimi ljudstvi, ki smo jih Vam pred oči postavili, rojeni v Kristusu tudi Vi po ravno teh dveh vérskih oznanovavic, po teh duhovnih očetih? Ali niste tedaj njih bratje in sestre? O vidite, Vaši ubogi bratje se ravno v naših

dnevh za to pečajo, da bi bili zopet zedinjeni s Sedezem sv. Petra. In za njimi pa jih stoji na milijone, kateri se imajo zopet povrniti k edinozveličavni keršanski resnici.

Naš sveti Oče jim odpirajo svoje očetovsko naročje, toda pri tem se obračajo tudi k Vam in njihovo skerbno oko, znati je, da Vas vse vpraša: O bratje, o sestre teh ubogih, ali mi hočete pomagati, da jih rešimo? Njim je pred vsim potreba pomoči Božje. Potreba jim je luči, ktera je bila med njimi deloma ugasnila in o kateri psalmopec pravi: „Ti zarés razsvetljuješ mojo svitlobo, Gospod, moj Bog, razsvitli temoto mojo“ (Ps. 17, 29). Njim je potreba tiste moči, ktero povečuje apostelj, govoreč: „Močen pa je Bog, vso obilno milost storiti v vas: da se oserčite k vsakoršnemu dobremu delu“ (II. Kor. 9, 8). No tedaj, poprimite se pred vsim, da jim z gorečimi molitvami to luč in to moč izmolite. K temu Vas kliče tudi sv. apostelj Jakop, rekoč: „Molite eden za drugega, da boste zveličani“ (Jak. 5, 16). Kličite tudi sveta patrona Cirila in Metoda za mogočno njuno priprošnjo. Storite tako zlasti v dan, ki je njunemu češenju posvečen, storite to letos na prvo v edinosti z vsim keršansko katoliškim svetom. Naš sveti Oče naj večí zaupanje stavijo v to molitev, in to zaupanje jim je v resnici bilo tudi nagib, da so češenje in na pomoč klicanje naših deželnih patronov Cirila in Metoda razširili po vsem keršanskem svetu.

Onim ubogim bratom pa je tudi treba pomoči človeške. Treba jim je pred vsim keršanskih misijonarjev, treba jim je keršanskih šol, treba jim je keršanskih božjih hiš. Zato kličejo sveti Oče ljubljenim sinovom in hčeram vesoljnega sveta: „Vi vsi, kateri tako radi išete prilike dobro storiti in svojo obilnost naložiti na visoke obresti v nebesih, o pojdite in milost skažite svojim bratom!“ Posebno pa se njih po pomoči gledajoče oko s polnim zaupanjem obrača k nam, ki smo z unim narodom v tako bližnji zvezi. No tedaj, ne dopustimo, da bi bilo okanjeno to zaupanje. Ko se bodo v teh dnevih po naših božjih hišah dobrovoljni doneski pobirali, podajte radostno svoj mili dar. Gospod Bog Vam poverni tisučerno! *)

Naj tedaj letošnja vseobčna slovesnost svetih deželnih pomočnikov Cirila in Metoda v Vas vsih obnoví spomin na srečo, da ste kristjanje in da ste v edinosti svete Cerkve; naj Vas spodbudí, da se bodete vselej določno deržali svoje zveličavne vere in edinosti sv. Cerkve; naj Vas poslednjič nakloni, da boste ubogim svojim bratom v daljni zemlji radi pomoč skazovali! Blagoslovi in poterjaj Vas v tej veri, v tej edinosti Bog † Oče, † Sin in † sveti Duh! Amen.

Dano v praznik sv. Janeza Nepomuka, 16. vel. travna 1881.

Miroslav, kardinal in nadškof Praški. — Jan Jirsik, škof Budějoviški. — Jožef Jan, škof Kraljevogrski.

Antonin Ljudovik, škof Litomériški.

*) To bode na Češkem vsled tega pastirskega lista. Pri nas bi kazalo posebno na bulgarski misijon v Adrianopolu se ozirati, ker tam imajo vse šole z bogoslovjem vred, in obširne misijone po Bulgariji, kateri bi imeli še veliko večí vspéh, ako bi misijonarji ne imeli tako britke borbe za časne potrebe.

Vtjolica in par,

ali:

Blaga ponižnost in pošastni napuh.

(Konec.)

IV.

Znane so nam sedaj dolžnosti, ktere nalaga kerščanska ponižnost človeku. Iz tega premišljevanja nam je jasno, da se vjema ponižnost z zahtevami zdravega razuma. Vsako prevzetno poviševanje, bodi si proti Bogu ali bližnjemu, obsoja tudi pamet, če sodi brez predsodkov. Pamet zahteva od nas, da se zadovolimo s tem, kar nam je Bog dal in da delujemo v svojem delokrogu po svojih močéh. Kdor hoče več storiti, se opeče.

A zahteve ponižnosti kerščanske vġajajo tudi potrebam našega serca. Vsi plemeniti čuti: ljubezen, pobožnost, bogoljubnost, sočutje, usmiljenje, poterpežljivost in vdanost, ki so življenje našega serca, imajo podlago svojo v ponižnosti kerščanski. Odstrani to in serce bo odervenelo; življenje bo zginilo, ker zaterl si vir, od koder je ono dobivalo poterdivnih in oživljajočih moči.

Kaj nam pač kaže ponižnega človeka tako ljubeznjivega? Onega ne bomo spoštovali in radi imeli, ki dobra dela opravlja, a se pri vsaki priložnosti z njimi baha in šopiri; tacega ne moremo čislati, še manj pa ljubiti. Le kdor dobro dela brez ponašanja in kričanja, ki dela s prepričanjem, da je to njegova dolžnost; tacega zares ljubimo. Ni nam v tem obziru zastoj postavil Zveličar otročiča v izgled, kterega naj posnemamo. Kaj pa nam je tako ljubo pri otroku? Vġaja nam njegova priprostost, ker ni si svest svojih prednosti, ter jih tudi ne kaže. Bodimo toraj v tem podobni otročičem!

Ponižnost kerščanska pa je pogoj ljubezni. Ljubezen združuje, a ona deluje le na podlagi prave ponižnosti. Prevzetnež ne more bližnjega ljubiti, sej je on sam sebi vse. Nravno življenje posameznih vzgojuje le cvetoča ponižnost; a tudi človeški družbi preti brez nje grozen propad!

Je li po vsem tem ponižnost sramotna za človeka? Ali ona nasprotuje in ovira napredek človeški? Videli smo, da je temu ravno nasprotno. Edino to ona po pravici zahteva od človeka, da spozná svojo slabost brez pomoči božje in da deluje brez bahanja zato, ker je to dolžnost njegova. Ponižnosti bomo toraj zastoj iskali pri slabotnih ljudéh, kakor terdê nasprotniki, ker je treba človeku napeti vse sile, da si pridobi in ohrani dragoceni biser. Zgodovina svetovna pa nam kaže, da so bili največi mežje najbolj pr-prosti in ponižni.

Kako pa je s ponižnostjo dandanes? Redka je med ljudmi, le napuh širi se povsod, prevzetnost je znak sedanjega časa. Glej jih prevzetne gospodovavce, kako brezobzirno zatirajo podložne svoje; glej ošabne učenjake, kako se šopirijo na svojih učenih stolicah: Bog jim je pravljica, kerščanstvo izmišljija, češ, to se je preživelo, a sedaj so v cvetu njih „ljudstvo-osrečujoči“ nauki! Kako ga razdrobé reveža, ki se upa njim nasprotovati!

Taki nauki segajo pa v vsakdanje življenje in dandanes vidimo že njih grozne nasledke. Nravno življenje gine iz sveta. Napuh današnjih dni je razperšil zveze družbenega življenja; ošabnost posameznih narodov je kriva, da sovraži narod svojega soseda, da se dela in brusi noč in dan orožje, s katerim se bodo morili ljudje. Napuh gospodujoče bogate stranke vzgojil je delavce v sovražnike, ter izredil socializem, ki tako grozno deluje današnje dni. Napuh je kriv, da se razdraženo nižje ljudstvo tako brezobzirno protivi svojim sobližnjim ter jih hoče uničiti. Napuh ločil je siloma šolo od cerkve, žal, da rodeva tako žalostne sadove!

Mnogo je sicer še drugih vzrokov, ki so pripomogli k žalostnemu stanju človeške družbe dandanes; toda vse npravno in družbeno gorjê ima svoj vir v npravnem zlegu, in to je dandanes napuh!

Proč toraj z napuhom in prevzetnostjo, ki prinaša za seboj tako grozne nasledke! Nazaj k pravi ponižnosti kerščanski! To zahteva od nas skerb za naš obstanek in našo srečo. Ozrimo se v zgodovino; ona nas uči, da so ljudstva kmalu poginile, ko so se jele v svoji sreči prevzetno šopiriti. Napuh medsebojni zaterl je slavne geráke deržavice; mogočno rimsko cesarstvo razdrobilo se je ob tej skali. Naj ne sledé današnje deržave onim, sicer jih čaka enaka osoda!

Krepko toraj, naprej za zastavo, na kateri je zapisano: „Ponižal se je do smerti, do smerti na križi“; ker le po tem potu, le pod tem praporjem bomo dosegli srečo časno in večno!

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (Opravila v god ss. Cirila in Metoda.) Škofijski list št. 6 je prinesel naslednji klic:

„V številkah 9 in 10 škofijskega lista od leta 1880 sem razglasil okrožnico sv. Očeta Leona XIII gledê praznika aposteljnov slovanskih ss. Cirila in Metoda. Opomnil sem že takrat, naj duhovni pastirji to lepo pismo berejo vernemu ljudstvu v nedeljo pred 5. julijem 1881 ali kako prejšnjo nedeljo in naj vernike spodbujajo, da bi molili za zopetno zedinjenje naših ločenih bratov s katoliško Cerkvijo.

Zdaj pa se bliža 5. dan julija, ko bomo prvi-krat praznovali god slovanskih aposteljnov skupno z vsemi verniki po katoliškem svetu. Nekateri gospodje duhovni in neduhovni so se podali na pot v slavni Rim: niso jih zadržavale težave potovanja na Italijansko v tej vročini, hočejo namreč združeni z zastopniki vseh slovanskih plemen pred očmi sv. Očeta praznovati dan 5. julija, da bi tako izrekli zahvalo sv. Očetu, ki so tolikanj zvišali češčenje slovanskih aposteljnov in da bi pokazali otročjo vdanost, s katero smo pripravljene podpirati vzvišene namere Leona XIII.

Vem, da ste z veseljem brali prelepo okrožnico papežovo. Poznate žalostno osodo razkolništva, milujete vse one, ki so ločeni od živega studenca čiste resnice; še bolj pa obžalujete, da kervnim našim bratom manjka one žive vode, ki bi jih probudila k novemu življenju in bi jih pripravne storila častno izverševati imenitni poklic na vzhodu. — Tu pa se oglasi stražnik na Sionu, ter kazaje na slavna aposteljna ss. Cirila in Metoda prešine verne serca, da se iz njih izlivajo potoki gorečih molitev za zedinjenje ločenih bratov. Zaupljivo se oziramo na mogočna pr-prošnika in obilnega sadu pričakujemo od združene molitve vsih katoličanov. Tudi mi hočemo z večjo gorečnostjo častiti sveta aposteljna Cirila in Metoda, zato ukažemo, da naj se letos 5. dan julija po vsih tarnih cerkvah naše škofije praznuje s slovesno sv. mašo in zahvalno pesmijo. Za to najbolj pripravna ura naj se s prižnice naznani vernikom prihodnjo nedeljo, t. j. 3. julija t. l.“

Vsled tega so imeli po zmožnosti slovesne opravila po vsih duhovnijah. V ljubljanski stolnici so imeli milg. stolni prošt Jožef Zupan ob 9 pontifikalno sv. mašo med veliko azistencijo in poslednjič „Te Deum“. Kor se je dostojno obnesel in poslednjič se je prav častiljivo razlegala Ciril-Metodova slovenska himna. Ljudi, posebno tudi civilnih, je bilo prav veliko pri sv. opravilu. Zjutraj ob 5 pa je bila prav polna cerkev, ko so prečast. gosp. kanonik in semeniški vodja dr. A. Čebašek imeli

slovesno sv. mašo z blagoslovoma in obilno azistencijo, na koru pa so gg. bogoslovci prelepo peli slovesnosti primérne pesmi.

V Ternovskem predmestji sv. Janeza Kerstnika imajo na stranskem altarij ob sranéh sv. Križa tudi naša aposteljna ss. Cirila in Metoda. Ta altar je bil v njun god lepo ozališan in slovesno opravilo je bilo pri tem altarij. Bodi opomnjeno, če tudi malo pozno, da je ta cerkev edino svetišče teh dveh svetnikov v Ljubljani. V Rimu imajo navado, da ljudje v množicah skor vsak dan romajo v kako posebno cerkev, kjer se ravno zadevni svetnik ali skrivnost obhaja; lepo in ne brez sadú bi bilo tudi, ako bi posebno v osmini ss Cirila in Metoda bolj pogosto romali v lepo cerkev sv. Janeza K. ta naša aposteljna počastit in priporočevati jima v priprošnje razkolne Slované za spreobrnjenje.

Čepovan, 26. rožnika. (Sv. misijon.) Pred 330timi leti je bila tukajšna vikarijatna cerkev posvečena v hišo Božjo, ali v vsem tem dolgem času pač ni nikdar še toliko pobožnega ljudstva pred zavetnikom tukajšne doline, pred sv. Ivanom, molilo večnega Boga, kakor letos dan 24. rožnika. In kaj je toliko ljudi privabilo v prijazno gorsko dolino? Ta dan je Monsignor župnik Solkanski blagoslovil novo pokopališče, in ta dan je na tem pokopališču č. o. Fr. Doljak S. J. sklenil v pričó 12 gg. duhovnikov in okoli 9000 pobožnih vernih sv. poslanje, katero je tu obhajal v družbi o. M. Tomazeliča od 16. do 24. rožnika.

Sv. misijon ima navadno povsod, kjer se obhaja, kakega nasprotnika; tu menim nasprotnikov ni bilo, če tudi niso bili vsi enako vneti zanj. Začelo se je to sv. opravilo v praznik sv. R. Telesa popoldne. Spodbudno in ginljivo je bilo že izročevanje oblasti ter štóle. Čč. oo. Fr. Doljak in M. Tomazlič sta v spremstvu domačega g. vikarja in onih iz Lokovec a in gor. Tribušé ob treh popoldne prišla v cerkev ter sta pričela sv. misijon. V vvodnem govoru je o. Doljak med drugim omenil, da je tudi zato ta misijon v Čepovanu rad prevzel, ker je tu nekdan njegov pokojni brat Valentin pastiroval, pri katerem je tudi on sam preživel nekaj svojih mladih dni.

Imeli smo vsaki dan po tri pridige. Izverstni govori bili so podučljivi, prepričavni, pa tudi ginljivi. Vsakemu, kedor se boji misijonov, bi svetoval, da naj se enkrat misijona prav skerbno vdeleži in gotovo ne bo več nasproten.

Posebno stanovske pridige so bile dobro obiskovane, pa dasi je bila cerkev dan za dnevom prenapolnjena; vendar ni bilo najmanjše nerednosti ne v cerkvi ne po vasi. Domača občina šteje blizo 1400 duš, pa ljudstva je bilo pri vsaki pridigi več. Obhajanih je bilo čez 3100 ljudi. Tega misijona so se vdeleževali bližnji občani, pa tudi daljni esedje iz Kranjskega so prihajali k pridigam. Iz dveh sosednjih duhovnij kranjskih smo imeli mnogo prav pridnih romarjev. Vidi se iz tega, kar je tudi sicer znano, kako ljudstvo čuti potrebo misijonov tudi na Kranjskem, in se jih rado vdeležuje, kakor nedavno na Dolenjskem. Vsakako je žalostno, da se v Repnje še zdaj niso povernili čč. oo. jezuiti. Koliko hudega bi se odvernilo, koliko duš rešilo, ako bi se sveti misijoni obhajali bolj pogosto! Bog daj, še posebno zdaj v sv. letu!

Opomnim naj konečno tudi, da so se vsim obhajancem delili primerni misijonski spominki, kateri bodo vdeležence vedno spominjali sv. opravil in dobrih sklepov.

Romarjem je bilo tudi vreme jako vgodno. Vdeležilo se je tega misijona 19 č. gg. duhovnikov in nešteta množica vernega ljudstva. Domači občani so ta

čas prav pridno hodili k pridigam in ss. mašam, in ko bi bili kaj imeli zamuditi pri delu, je Bog desetkrat nadomestil, ker je dal prav dobro rast na polju in po senožetih.

Ljubeznjivima misijonarjema je bilo pa ljudstvo tudi hvaležno za njun veliki trud, kajti videti je bilo, da so besede segale v serca. Dobro upanje imamo, da bo ta misijon obrodil obilnega in dobrega sadú.

K zunanji slovesnosti so mnogo pripomogli domači verli pevci, kateri so ves čas sv. misijona bili neutrudljivi.

Dan sv. Ivana je bilo ob 9tih blagoslovljenje novega prostornega pokopališča, potem navadca slovesnost sv. Ivana, in slednjič sklep misijona. Ob 10 so gg. duhovni v procesiji prišli na vertič pred duhovsko hišo, kjer je bil blagoslovljen misijonski križ. Izveličarjevo podobo za ta križ je izverstno izdelal g. Demetz pri sv. Ulrihu na Tirolskem. To je v resnici pravilno in umetno delo, ki je cerkvi pravi kinč. Omenim naj tudi, da je bila za to priliko oskerbljena prav kusna nova prižnica.

Na sv. Ivana dan po sv. opravilu je prišel g. župan z g. tajnikom in enim odbornikom se gg. misijonarjema zabvalit za njun trud in prelepe nauke. Zvečer so pa domači pevci nekaj primeruih pesem na verticu pred duhovnišnico zapeli v čast in zahvalo obema gospodoma misijonarjema. Prihodnji dan je bila še pridiga o vicah in opravilo za mertve čepovanske duhovnije in — sledila je ločitev.

V Rimu, 2. julija 1881. Poročam v naglici, ker časa je prav malo, da smo v ponedeljek ob 4 popoldne prišli v Terst, ondi prenočili, se drugi dan ob 8 zjutraj podali na barko, ob 11 zvečer dospeli v Ankonó, sv. Petra dan ob 10 v Loreto, kjer sem še le ob 2 popoldne v hišici Marije naše ljube Matere maševal. Zvečer šli smo okoli 11 iz Ankone in prišli dan po sv. Petru malo pred poldnevom prav srečno v Rim. Kakor je bila vsa pot pravo romanje, tako je tudi tukaj. Danes bilo je skupno obhajilo — vse je ginjeno, — vse nam odperto. Hotelier di Roma et della Ville prejel je danes pismo od sv. Očeta apostoljski blagoslov, ker nas naj več pod streho ima; 1200 romarjev nas je; jutri začne se triduum (tridnevnic) v Klemenovi baziliki, kjer so velike priprave. Govor imel bodem ponedeljek, ob 8 bo sv. maša bulgarska; to popoldne ob 6 bo govor česki in večernice. Jutri sv. maša gerško-slovenska, govor ruski in popoldne poljski; v torek sv. maša latinska, govor hervaški, potem o poldne avdiencijska (zaslišanje pri sv. Očetu) v „Aula postika“, kjer je prostor za 10.000 ljudi, popoldne govor talijanski, večernice in Strosmajer „Te Deum“. V sredo dopoldne ob 10 akademija itd. Vse gre dobro, samo s Hervati smo zavoljo naše adrese malo v prepiru — tako, da bi je skoraj ne predložili, hervaško bomo en Kranjec, en Štajarec, en Korošec in en Istrijan podpisali. Mislim, da se bode vse poravnalo. Večjidel bomo 12. julija že doma, ako mili Bog dá. — Denar bo naš Ločan podal sv. Očetu.

M. Kožuh.

Iz Rima, 2. julija 1881. Slovanov nas je v Rimu nad 1200, in sicer 400 Poljakov, 300 Čehov, 100 Moravcev, 200 Dalmatinov, 84 Slovencev in drugi so Hervatje iz Hervaške, Bosne, Ercegovine in Slavonije. Med Slovenci so štirje gg. kanoniki: Kosar, Herg, Urbas in Pauman; štirje gg. dekani: Kožuh, Kogej, Kobal in Potočnik; drugi so župniki, kaplani, posestniki, tergovci, kmetje itd.; slovenskih gospodičin in gospej je 14. Stanujemo po raznih hotelih, največ jih je v hotelu Roma, kjer smo sinoči po večerji ob glasoviru peli domače

pesni. Včeraj je bila spoved in danes za vse Slovane skupno sv. obhajilo v cerkvi sv. Petra. Zdravi smo vsi.
Koblar.

Iz Rima, 2. julija zvečer ob 11. — Ako bi radi vedili, kako se nam v oddaljeni Italiji na našem romanji godi, evo Vam nekoliko sporočila. V ponedeljek (27.) smo dospeli zvečer okoli šestih srečno in brez vseh ne-zgod v Terst. Ondi smo prenočili. Ker nas je bilo romarjev čez 700, morala sta se najeti dva parnika. Poljaki in nekoliko zmed Slovencev smo se odpeljali že zjutraj o 1/2 5; drugi (Moravani, Čehi, in ostali Slovenci) pozneje. Mi smo dospeli zvečer okoli Ave-Marije v Ankono, in ker je bil parnik velik, vozili so nas s čolnici do suhega. Talijanom naš prihod menda ni bil po volji, in župnik g. P. P. je dobil z malim kamnom pozdrav na persi, toda brez vse škode. Morda se je vlada sama bala kakega škandala, ker skor po vseh postajah vidili smo oboroženo stražo. Ankono smo zapustili po noči okoli 12, ter odpeljali se vzajemno s Hercegovinci, ki so bili pripluli od Dalmacije zvečer okoli 10. Gorostazni velikani so to, vojeni od čč. oo. Frančiškanov. V Rim dospeli smo opoldan. Na kolodvoru nas je pričakal med drugimi preč. gosp. kanonik Černič, jako blaga in prijazna duša. Odkazal nam je stanovanja. Popoldan bil je, se vé, naš prvi pot v št. Petersko baziliko, ki je pravi nepopisljiv čudež sveta. Vdeležili smo se slovesnih večernic, in s tem nekoliko zadostili žalni okoliščini, ker nismo zamogli dospeti do časa sem, da bi bili še dobili kako sv. mašo. *) Več gospodov je prišlo teš od Ankone do Rima, pa za maševanje je bilo prepozno. V četrtek (30.) smo bili nekateri najpred pri sv. maši v cerkvi „Ara coeli, potem smo obiskali ječo ss. apost. Petra in Pavla, rimske starine in Koloseum. Križev pot in križ raz srede je zginilo! Popoldan smo bili v sprelepi baziliki sv. Pavla, in v naše veliko veselje smo dospeli tje, ko so ravno dajali poljubovati verige sv. Pavla. Najpred smo se peljali do cerkvice „Tre fontane“ (trije studenci), kjer je bil sv. Pavel obglavljen. Strašanski trinogi bili so to, ker so slavnega moža tako daleč ven iz mesta gna i umorit. Včeraj dopoldan (1. julija) smo ogledovali zopet na drobno št. Petersko baziliko, kjer je nadškof Sembratovič (ki se je na ladiji z nami vozil) imel sv. mašo v podzemeljski kripti (cerkvi). Mi smo pozneje opravili za sv. leto prvo obiskanje št. Peterske bazilike, šli verh cerkve in kuple, in moja malenkost zlezla je celo gori v „jabelko“. Popoldan smo se poklonili Slovenci skupno prevz. g. škofu Strosmajerju, ki nas je jako prijazno sprejel. Pozneje smo šli nekateri v katakombe sv. Siksta, in ogledali memgrede cerkvice „Domine quo vadis“ („Gospod kam greš?“) znano iz življenja sv. Petra. Danes zjutraj smo vstali že okoli 3, ker smo imeli spoved, in ob 8 skupno sv. obhajilo v št. Peterski baziliki. Maševali so in obhajali nas prejasni g. kardinal Boro-meo. Popoldan obiskali smo za sv. leto baziliko „Maria Maggiore“ (Marijo Snežnico) in sv. Janeza v Lateranu, pozneje tudi še ss. stopnjice in cerkev sv. Križ v Jeruzalemu. Jutri — v nedeljo — prične se naša tridnevica, ter bodo v cerkvi sv. Klemena naše pobožnosti. Prihodnje dni bomo ogledali še druga sve-tišča. Avdijenca pri sv. Očetu bo v torek, 5. jul., popoldan. Eni so šli nocoj, 2. jul., v Neapel, in vabili tudi mene seboj. Pa, dok'er ne mine tridnevica, ne grem nikamor, v Neapel pa menda nikakor ne. Kdaj odhajamo, še ni znano. Nazaj gredé gremo menda v Loretto in Asis; Moravani, Čehi in naši, ki so z njimi hodili, bili so sv. Petra dan že tam. Ker veter vedno po malem

pihljá, vročina ni huda. Navadili smo se že tudi nekoliko denarja in ulic; zdravi smo, hvala Bogu, tudi; toraj nam ni nikake sile. Bog daj tudi zanaprej tako, in tako srečno prevožnjo nazaj, kakor smo jo sem imeli. Slovencev biva nekaj v „Hotel di Roma“, nekaj v „Hotel de la Ville“, eni so še drugje. Zapeli javno še dozdej nismo nikjer nič, kar ni ravno prav, ker imamo Slovenci toliko lepih pesem, bolj veselih in lepih, kakor so žalostne češke in poljske. Za nocoj saj bo dosti, je že pozno. G. Pr. Vas pozdravlja, se vé, da tudi jaz
Vaš vdani J. L.

Razgled po svetu.

Gerško-slovanski shod v Rimu. Med tolikimi drugimi znamenitostmi, ki so bile te dni v Rimu, je bil tudi „gerško-rutensko-slovanski shod“, kakor ga „Unità“ imenuje, uno sredo v Rimu. Bilo je o priliki, ko sta dva melhitovska mladenča storila slovesno obljubo v bazilijanski red sv. Janeza v Soariji. (Melhiti so pravoverni katoličani nekega jutrovskega obreda.) Kardinal Howard je bil pričujoč kot predsednik tega reda. Še drugi so bili: Mons. Haggiar, greko melhiški škof v Avranu; semenišniki greške kolegije; mons. Bolgy, armenski nadškof z Akride; mons. Nil, gerško-bulgarski škof; mons. Bšiaj, koptiški škof; mons. Silvester Sembratovič, gerško-rutenski škof Julijopoljski, pomočnik metropolita greko rutenskega v Lvovu, bivši semenišnik greške kolegije; dva tajnika s Propagande mons. Marrotti in Cretoni, pa tudi drugi mašniki raznih jutrovskega obredov in odlične osebnosti, kakor Galiani, konzul iz Turčije. Ta shod pri bratovski večerji tolikih častnih oseb rimske in jutrovske Cerkve je bil sijajna podoba edinosti obeh Cerkev.

Silo mična je bila potem tudi vedrilnica teh raznih narodov. P. Dijonizij Savaja, veliki prokurator bazilijanskih kongregacij, je pël v arabskem jeziku „Ad multos annos“ (mnogaja leta) sv. Očetu Leonu XIII. Mons. Sembratovič, ki je bil še le malo poprej dospel z rusinskimi romarji, je naznanil občutke hvaležnosti sv. Očetu Leonu od strani Slovanov greškega obreda za slovesnost ss. Cirila in Metoda, in za njihovo posebno dobrovoljnost do Slovanov. Zahvalil je presijajne kardinale iz Propagande za ta dobrohotni shod v prid jutrodeželskih in slovanskih cerkev, in tudi še kardinala Howarda za njegovo ljubezen in zavetništvo duhovnih korist oziroma na cerkve jutrovskega obreda. Potem je spremljevan od semenišnikov pël „Ad multos annos“ (mnogaja leta) v slovanskem jeziku sv. Očetu Leonu XIII, kardinalu Howardu in pričujočim plelatom. Ponavljanje in dolge pritleskovanja so bile venec besedam Slovana monsign. Sembratovič-a.

O zares! Katoliška vera živi in zmaga, kakor pristavlja „Unità“; v Rimu se ogreje, in z Rima se dalje in dalje razširja po vsem svetu — v zamerzo in vkljub brezvercem, kateri osramoteni morajo spoznati in z judi tarnati: „Nihil proficimus — nič ne opravimo!“ Nič ne opravijo ti filistejci s svojim jezikom, — nič s svojimi kužnimi izgledi. Nič, nič ne opravijo sovražniki sv. Cerkve, ker ona se širi, le dalje se širi; — tudi obdajana z volkovi, ki tulijo krog samega Vatikana, se Cerkev širi in širi po vsih koncéh zemlje, ter bode poslednjič en hlév in en sam Pastir. Posamezne požró žepleni valovi v teh vojskah, katerim gorjé! Gorjé zato, ker grejo v žrelo strupenih modrasov; zoper ladijo sv. Petra pa ne premorejo kar čisto nič; ona mirno dalje plava skoz valove terpljenja in preganjanja, in blagor mu, kogar ne ostraši „Via dolorosa — bridkostna pot

*) V tem oziru je treba na potovanji vselej naprej dobro preudariti, ker močno rado se kaj skazi. Vr.

matere Cerkve; zakaj na Kalvariji je sicer Križ, toda — precej ob Kalvariji je tudi Vstajenje, in Kalvariji vstric je Oljska gora, kraj vnebohoda.

Litré. Dogodba z Litré-om očitno kaže blaživo moč sv. katoliške Cerkve, zato naj jo še enkrat v misel vzamemo. Maksimilijan Pavel Litré je 2. roznika t. l. v 80. letu svojih dni umerl. Rojen je bil l. 1801 v Parizu in se je lotil lékarstva. Bil je obširno učen in vzvišen nad navadne vednostne kroge. Katoliški Cerkvi je gledal škodovati, kjer je mogel, pa vselej s previdnostjo in ne kar z bitom; tedaj po framasonski šegi. L. 1871 je bil izvoljen za člana francoske znanstvene akademije, in vsled tega je bil slavni Dupanloup naznanil, da odstopi iz te družbe. Že delj časa pred svojo smertjo je Litré vsak dan imel dogovore z učenim duhovnim Huvelinom. Na terdi bolniški postelji je Litré uničil svojo že narejeno poslednjo voljo, v kateri si je želel brezverskega pogreba, in napisal je novo poslednjo voljo, v kateri je vravnal, da naj bo pokopan po obredu katoliške Cerkve in bil je po duhovnu Huvelinu keršen. — Zarad te neutajljive dogodbe so hudobni francoski brezbožniki in malopridni časniki hudo pihali, ljudje namreč, katerim ni za večno srečo ljudi, ampak le za njih brezbožno poganstvo; toda marsikteri tudi izmed teh utegne še skusiti, da pred vrati večnega Sodnika tudi na pol slepi človek drugač misli, kakor pa v valovih nesrečnih strasti.

V Perziji so se jeli ondotni nestorijanski razkolniki obilno vračati v katoliško Cerkev. V Urmiji jih je letos tisoč prestopilo v katoliško Cerkev, med njimi trije duhovni. V Faldusu, kjer je bilo kacic 150 naj več nestorijanskih družin, je zdaj že čez polovico katoliških. Veliko upanja je tudi za dvanajstere vasi v Targavoz-u, da se vernejo v sv. Cerkev. Hvala Bogu!

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

11. mal. serp. S. Pij I, papež. — 12. Ss. Mohor in Fortunat, deželna patrona. — 13. S. Marjeta dev. m. — 14. S. Bonaventura. — 15. S. Henrik. — 16. B. M. D. Karmelska. — 17. Šesta nedelja po Bink. S. Aleš.

Zahvale:

Št. 57. Ko sem bila hudo obolela, sem sklenila očitno zahvaliti se Naši ljubi Gospej presv. Serca, ako mi sprosi ljubega zdravja. Danes sem tako srečna, da morem spolniti, kar sem obljubila.

V Ljubljani, 30. roznika 1881.

Marija Otoničar.

Št. 58. Želel sem službo v kraju, kjer bi ložej tudi v cerkev hodil in Bogu služil. Opravljal sem v ta namen tri devetdnevnic, in Naša ljuba Gospá me je uslišala. Spolnim toraj svojo dolžnost: bodi po vsem svetu hvaljena Naša ljuba Gospá presv. Serca.

A. B.

Št. 59. Moja hčerka je bila dvakrat prav hudo zbolela, pa vselej se ji je po devetdnevnic k N. lj. G., po obljubi darú za sv. Detinstvo precej zboljšalo. Po obljubi toraj naznanjam po „Danici“ naj serčniši zahvalo N. lj. G. presv. Serca.

V Ljubljani, 7. mal. serpana 1881.

L. O.

Št. 60. Oče je bil silno nevarno zbolel, ter ni bilo več upanja za ozdravljenje. Obernili pa smo se z velikim zaupanjem k N. lj. Gospej presv. Serca ter smo začeli moliti devetdnevnic; in nismo je še dokončali,

že mu je bilo boljše, in zdaj je popolnoma zdrav. Bodi toraj vekomaj hvaljena in češena Naša ljuba Gospá presv. Serca!

J. H.

V molitev priporočeni:

Sinček, da bi se mu ne vsilovala pot življenja, ki je nasprotna njegovim in njegove dobre matere občutkom, lepo priporočen. — Oseba za dosego doželenega duhovskega stanú. — Duhoven priporočuje bolno sestro, sebe v dušni in telesni potrebi, pa več terdovratnih grešnikov. — Neki liberalec za spreobrnjenje. — Mladeneč na tu'em zoper nevarnosti pohujšanja itd. — Več šolskih mladenčev za srečen vspeh. — Poklic v duhovski stan. — Duhoven prav priserčno priporočuje svojo bolno mater za zdravje. — Prijateljica priporočuje prijateljico silno nevarno bolno N. lj. G., sv. Jožefu in sv. Deodatu za pomoč. Zahv. za usl. nasl. — Deklica, ki že delj časa veliko terpi zavaljo božjastne bolezni v glavi in ji nobene zdravila ne pomagajo, da bi ji Bog na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa dal še ljubo zdravje, če je njegova sveta volja. — Žena, ki je v silno nevarni bolezni. — Dva zakonska za razsvetljenje, da bi začela prav živeti. — Dva zakonska v razpertiji, da bi se spreobrnila, ker sta v veliki nevarnosti popubljenja. Zahv. se nazn. — V veliki sili se oče in mati s svojimi otročiči zatečejo k tebi N. lj. G. presv. Serca in k sv. Jožefu, h kerstnemu patronu hudo bolnega 19letnega sina J. P., kateremu nobeno zdravilo ne pomaga, ter še le hujši stori. Pomagaj, ljubeznjivi Bog, na prošnjo Naše ljube Gospé in sv. Jožefa. Ako dosežemo pomoč, obljubiva po „Zg. Dan.“ v večji čast Božjo in N. lj. G. presv. Serca razglasiti in tudi vsako leto romati na božjo pot k Materi Božji na Ptujsko goro, za srečo in zdravje v vedni spomin. — Dijak se goreče priporoča v molitev bratovsko, da bi mu dobrotljivi Bog na mogočno priprošnje N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožef dodelil še zadnjo skušnjo srečno prestati. Zahv. se nazn.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

11. mal. serp. Umerl boš. In ko bi danes?!

12. Ne glej pri človeku na telo, ampak na dušo; potem boš tudi z naj revnišimi in zaničljivimi prijazno delal.

13. Kolikor bolj si sam močnodušen, toliko bolj in raji boš poterpel z bližnjim.

14. Nič ni bolj nevarno, kakor v težavah obupno čez Božje naredbe godernjati. Podverzi se v naj večih stiskah Bogu s celim srcem, in kmali boš čutil tolažilo.

15. Služabnost služabnikov Božjih je tisočkrat bolji, kakor tako imenovana svoboda posvetnjakov. Prosim te, pomisli drevi predno greš k počitku: „kaj imaš od svoje svobode današnjega dne?“

16. Ljubezen do bližnjega je dražji in lepši, če te nekako težko stane, ker tako je ljubezen bolj čista.

17. Nič ni bolj lažnjivo in nespametno, kakor človeka neznačajnosti krivičiti, ako se poboljša. Tako bi bil tudi tat neznačajen, ako neha krasti!

Listek za raznoterosti.

Duhovne vaje. Ljubljanski škofijski list št. 6 naznanja duhovne vaje za prečast. in čast. gg. duhovne, ki se bodo po navadi obhajale, in sicer od 29. vel. serpana (avg.) do 2. kimovca (sept.). Deležniki se prej ko prej imajo oglasiti pri svojih dekanijah, ktere naj po-

zneje do 15. avg. morajo njih imena v škofijo naznaniti. Prilika sv. leta, pravi vabilo, še posebej daje pričakovati, da se bodo vdeležili vsi, kateri se le kako morejo odtergati.

Katoliška družba ima prihodnji torek (12. t. m.) sveto mašo na Rožniku zjutraj ob petih, ter vabi ob enem spoštovane družbenike in druge vernike k darovanju za uboge Vincencijeve družbe.

Cerkveni glasbenik št. 7 naznanja, da letos ne bode občnega zbora za cecilijansko društvo; da pa namesto tega bodo od 12. do 17. kim. (sept.) posebne podučevalne vaje za gg. orgljavce, kateri bi se želeli bolj doveršeno podučiti v harmoniji, preludovanji in modulaciji, v djanskem orgljanji in petji, zlasti v koralu, o navodu k podučevanju v petji, o sestavu orgelj, liturgiki in glasbeni zgodovini. Odbor hoče poskerbeti za ceno stanovanje in za kako vedrilo. Oglasujejo se pri predsedniku preč. g. dr. Ant. Jarcu.

Prijatlom naše šolske mladine. Ali bi ne bili voljni še malo skoz okno pogledati v našo dijaško kuhinjo? Vidili boste ondi 33 mladih junakov, ktere tudi potreba sili žljico rabiti, enako onim, ki se jim žepi šit' od evénka. „Exposé“ bo treba delati za poslednje tedne šolske borbe, da ne omagajo, ali da lačnih ne spustimo domú, kajti so mnogi od daleč. Več ob koncu šolskega leta. *Svitoslav* financminister ad hon.

Romarji pred Leonom XII. Po telegramih v „Vaterlandu“ se je sprejemanje Slovanov 5. t. m. v Vatikanu pričelo po 11 pred poldnem in terpelo je vse opravilo čez tretjo uro, poslednji romarji so zapustili Vatikan še le okoli štirih popoldne. Pričujočih je bilo vsih skup 1400 oséb, med njimi lepo število kardinalov, 37 škofov, veliko število prelatov, in zastopane so bile po slavnih možéh naj odličniši družine Slovanov. Sprejem se je obhajal z naj večji slovesnostjo. Sv. Oče so o poli ene, neseni na prestolu, med velikim spremstvom dospeli v dvorano zasliševanja. Naprej so prišli domači prelati, plemenita straža in kardinali. Š predstola so sv. Oče romarje blagoslovljevali na obé strani. Ko so se nato usedli, je škof Strossmayer bral pismo verne vdanosti, adresu, v kateri je povdarjal apostolstvo ss. Cirila in Metoda oziroma na vero, vedo in narodnost, naznanil veselje, da se nahaja v Rimu na čelu slovanskih romarjev in izrekel upanje, da se razklni bratje Slovani skoraj vernejo v katoliško Cerkev. Nato so sv. Oče v daljši latinski besedi odgovorili, ktero so romarji počastili s trikratnim Živio. Na-ledovalo je izročevanje pisem verne vdanosti in darov za sv. Očeta, o čemur nam bodo naši romarji bolj natanko povedali.

Prav lične svetinice ss. Cirila in Metoda s slovenskim napisom se dobivajo pri g. M. Gerberji in v katoliški bukvarni.

Djanje sv. Detinstva (v poduk mladim in odraslim, II. zvezek) je prišlo na svitlo. Gospodje, ki imajo vodstvo te lepe bratovšine, naj naznanijo prečast. gosp. splošnemu vodniku kan. Andreju Zamejcu, koliko bukvic potrebujejo, a'i pa naj po nje pošljejo. Tudi ta knjižica ima torbico prav koristnega in mičnega blaga, na koncu pa še za petje: Lavretanske litanije in nekaj pesmic sv. Detinstva z napevi. Deležniki sv. Detinstva jih dobivajo zastonj.

Troje bukve, nekoliko drage, pa nikoli ne preplačane, so te le: 1. „Kirche und Staat“, od Herm. Houben-a (Mainz 1881, cena 6 gld.), za politikarje; — 2. „Ablassbrevir“ mit einem Ablasskalender (München 1881, c. 1 gld. 80 sold.), za goreče katoličane, ki želé vsak dan odpuštkov dobivati in veliko duš iz vic rešiti; — 3. „Das Gebet“, od H. Kreuzberg a (Mainz

1881, c. 1 gl. 80 sld.), za vsacega katoličana. (V katoliški bukvarni).

Die Perle der Tugenden. Spominice za keršanske mladenče od P. Adolfa pl. Doss-a, S. J.; tretji natis; cena 72 sold. v katol. bukvarni. — Želeti je, da bi to prelepo knjižico (152 str.) imel vsak šolski mladenec v svoji lastini ter naj bi vsak dan nekoliko iz nje čital; bila bi mu lahko kakor „večni mesec“, kajti ravno malo čez 30 oddelkov ima. Spisal jo je še mlad mož, ktere ga pa je satan s pomočjo pruske postave od l. 1872 pregnal iz šole, iz spovednice, z lece, celó še od altarja, ter more le še pismeno občevati s svojimi tako dragimi mladimi prijati. Mož v tacih okolišinah gotovo tudi priserčno piše: vzemite toraj po notranjem in po zunanjem lepo in lično knjižico, kateri ste mladi ali kateri z mladino imate opraviti. Služila Vam bo v več ozirih.

Temu vstrijc ravno tam za žensko mladino in za odraslene obojega spola: „Gedanken der seligen Marg. Maria Alacoque“, za vse dni leta, Mainz 1881; cena 45 sld.

V črne bukve — nekatere pobe, ki so se predi več like maše 6. t. m. spred velikega altarja neolikano in v pohujšanje drugim dervili iz cerkve, ko so zunaj zaslišali godbo! Vi nehvaležni, ali vam je več godba, kakor pa vaš Zveličar, ki se ravno daruje za vas nebeškemu Očetu? Kako se bote za tako nepošteno obnašanje odgovorili pred Sinom Božjim, ki bo vas sodil! *Hervaskih romarjev večina je že 25. rož. bila v Rimu; poslednji so odrinili v nedeljo-večer preko Reke v Ankono, vsi drugi so šli po suhem. Tudi iz Bosne vsi romarji s škofom Paškalom Vujčićem vred so šli skoz Zagreb. S škofom sta potovala tudi dva kmeta s Sarajevskega polja. Graničarov je šlo v Rim 6 v narodni obleki.*

V Požegi je bil 19. rožn. keršen 18letni mladenec judovske družine, Viljem Stern, na ime Ivan; keratni oče mu je bil opat in župnik sam prečast. gosp. Ivan Bošnjak.

V Londonu je po novem štetju 3 milijone 814 tisoč 571 prebivavcev.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Val. Bergant, duh. pom. v Šmartnem pri Lit., je dobil duhovnijo Brusniško. Čč. gg. Šim. Vajvoda, župnik v nemški Loki, in Jož. Belar, župn. v Hotederšici, se podasta v pokoj, in dotični duhovniji ste 25. in 26. rožnika razpisani, — ravno tako Rudnik, ker č. gosp. Ant. Kerčon je dobil duhovnijo Vavtavas.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Fr. Tavčar 1 gld.
Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Po č. g. Jak. Dolencu 1 gl. — Č. g. Fr. Tavčar 1 gl. — 5 gld. s pr. stavkom:

„Ti Serce si ponižno,
O daj spoznat' mi Tebe,
Da Tebe vsak čas išem,
Ne išem sam'ga sebe.“
(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. Kr.: Spis „Ss. Stopnjice“ se nasproti posebej natiska, in dobili boste doželeno število iztisov; ko bi bili prej to vedili, bi jih bili dali veliko več natisniti.